

79. Moc řeči.

Již dříve jsem vám řekl, jak veliký význam a důležitost má i *lidské slovo* ve tkaní tohoto stvoření, v říši hrubohmotných úrovní.

Nebylo však při tom vymezeno, *jak* daleko jde tento formující vliv a jakou spoušť má za následek nedbalost v řeči. Každé jednotlivé slovo má samo o sobě silný vliv a formuje vaše okolí. Ještě větší vliv má však způsob volby slov a jejich seřazení, jak se je snažíte vyslovovati.

Tedy i samotný způsob řeči má velký vliv na vaše okolí. Vy víte, že *všechno* vychází ze slova! Na počátku bylo Slovo!

To jsem vám již řekl. A bylo-li touto větou míněno *Boží Slovo*, skrývající v sobě přesvaté tvořící síly, tu prochvívají také lidským slovem, které spolu s lidmi vzniklo teprve ze Slova Božího, síly podobné. Není to tvořící síla, ale přece určitá síla formující, jejíž činnost zasahuje až do jemné hrubohmotnosti a odtud pak působí zpět do hrubé hmotnosti.

Naučte se proto pečlivě dbát svého způsobu řeči! Používejte slov tak, jak se správně zachvívají v zákoně stvoření, aby zůstala harmonická. Ve vašich větách musí zvonit stejnoměrný rytmus všeho kroužení ve stvoření, chcete-li rozvinout svou řeč v *takovou* moc, jaká vám tím byla Bohem dána!

Chci vám pomoci poznat nebezpečí nedbalosti, abyste mohli se mnou věrně splnit příkaz Páně. Tento příkaz platí pro dny soudu a je vám již dávno znám: „Všechno musí být nové.“

Všechno, nejen něco! A protože má být nové jen to, co je falešné, říkají tato slova jasně a zřetelně, že je nyní všechno falešné, bez výjimky. Jinak by to přece nepotřebovalo být nové! *Všechno!* Toto slovo nelze považovat za slovo všední. Je to *Boží* příkaz, který má býti přijat nezkráceně v celém svém smyslu, bez omezování; neboť jinak by ho nebylo použito.

A to je to, co jste dosud stále nechtěli správně pochopit v celé vážnosti a o čem ještě příliš povrchně přemýšlíte. Vaše velké chtění *tím* bez výjimky churaví. To je to jediné, co vás zdržuje od *toho* kroku, který je bezpodmínečně nutný, bez něž nikdy nemůžete splnit ani část nadcházejícího pozemského úkolu. Bez tohoto kroku nemůžete dokončiti svůj vývoj.

Tímto, pro všechno tak rozhodujícím krokem jest: *Všechno* staré, ale opravdu všechno, nechat za sebou. Nesnažit se při tom něco z toho vnášet do nového nebo míchat s novým! Jakýkoli pokus přijetí nového a oživení toho ve vás je předem marný a beznadějný, chcete-li na sobě nechat lpět bytí i jen prášek ze starého. Ať je to ve vašich pojmech, ve vašich schopnostech, učenostech nebo názorech. Nové přistoupí k vám teprve tehdy, až všechno staré odhodíte.

Je vaší první, nejnaléhavější povinností vpraviti se celou svou silou do toho, co jest nové. Budete se ptáti, co to je, to nové a dodáte, že byste se velmi rádi a ochotně do toho vpravili, jen kdybyste to mohli dříve správně pochopiti.

Na to odpovím: vy víte mnoho nového! Vzdor tomu však lpíte tvrdošjně na starém, podávajíce novému v mnohých případech *zdráhavě jen svou ruku!* Poněkud mírněji vyjádřeno: přistupujete k tomu, co je nové, s vnitřním zdráháním. Mohl bych vám uvést mnohé a mnohé příklady. Ať jsou to rodinné věci ve staré formě, nechť je to sklon k módě, kterého se za žádných okolností nechcete vzdát, nebo ... ale je to téměř *všechno*, v čem se snažíte staré míchat s novým, i když máte nejlepší chtění k *přijetí* nového.

A tak jako zde je tomu i v tisícerých věcech, které bývají považovány za nedůležité a které se přece ukáží být rozhodujícími svým zcela netušeným významem. Nepovažujte proto nic za zcela zbytečné. Mohlo by vám to v důsledku přinést neočekávaně nejhorší zklamání!

O těchto vnějších věcech se zmiňuji jen mimochodem; lze je přece kdykoliv změnit, i když nyní brzdí v mnohých případech radostný vývoj k rozletu. Škodlivé však jsou staré *pojmy*, zahnídlé v tisícerých formách v lidech. Jsou ještě i ve vás, kteří máte být prvními v obnově mezi všemi lidmi.

Vždy znovu chodíte falešnou cestou, cestou, která *nikdy* nemůže vést k cíli!

Ano, vy víte tak mnoho nového, co se vám snad zdá být malé a co má přesto rozhodující význam. V politováníhodném sebeklamu a se žalostným sebeomlouváním snažíte se neustále pašovat staré věci do nového vědění! To vám však znemožňuje učiniti ten nejpotřebnější ze všech kroků, který by vás mohl vést k úspěchu. *Ten* první krok znamená odvážně hodit přes palubu všechno staré, předem *rozbít* všechny staré formy. Máte být nemilosrdní vůči sobě samým, abyste *potom* mohli přijmouti nové!

Nedokážete vpraviti ani té nejmenší části nového do jakékoliv staré formy v omylu, že ji *tím* učiníte novou! Vůbec nemůžete správně poznat a tím méně pochopiti, co je nové, dokud jste *předtím* nezanechali za sebou všechno staré v naprostých troskách. To platí jako základní podmínka nejen pro každého jednotlivce, ale pro celé lidstvo, má-li se stát novým.

Teprve po naprostém rozbití starých pojmů, které *všechny* byly falešné, může vzniknouti opravdové poznání a porozumění toho, co vám Bůh podává jako nové a správné!

Právě v tom není žádných přechodů, ani vývodů. V tvůrčí všemohoucnosti Boží musí být všechno *nové*, úplně znovuzrozené. Nemůže se to tedy z falešného *přetvářeti*. Tím by mnoho falešného mohlo opět jako plevel vyrůstat novou silou.

Snažte se nejprve pochopiti *to*, co je pro vás *nejdůležitější*, a usilujte to *bezpodmínečně* splniti. Teprve *pak*, nikoliv dříve, může i ve vás vzniknout vše *nové*! Teprve potom tomu budete moci také rozumět a nebudete již v nebezpečí opět padnouti zpět do starého.

Chci se pokusiti vám pomoci; neboť vidím, že vám sice nechybí velkého chtění ani horlivosti přijmout to nové. Víím však, že vy nechápete dost dobře nutnost *zcela* skutečně upustiti od všeho starého a to i za cenu nebezpečí, že vás spolulidé alespoň ze začátku budou označovati pro vaše nové pojmy jako zvláštnost.

Velmi mnozí z vás *jsou* poddáni tomuto strachu, i když si to nechtějí přiznati. Jen tento strach způsobuje, že často váhají, mají-li splniti mé Slovo! Zdá se vám, že byste mohli být příliš *nápadní* a nacházíte všechny možné námitky pro sebe samé, jako utěšující omluvu pro to, že neplníte mého Slova a mých požadavků *tak* dokonale, jak by to bylo nutné k svatému vítězství Světla zde na zemi!

Z ohledu na lidi a obvyklé nepřijemnosti zužujete své hranice naplnění a nemyslíte na to, že to není *vůbec žádné* splnění, když chybí i jen třeba nepatrná část celku!

Nikdy se nemůžete stát terčem posměchu lidí, když *cele* splníte, oč jste ze Světla žádání! Budete-li brát ohled na lidi, zahynete i s nimi a jejich chybami.

Máte přece *předcházet* všem lidem jako vzor! Nemáte čekat, až se staré samo zhroutí, abyste se pak ochotně připojili ke všemu novému! Ne, vy sami musíte *již nyní* začít *sami u sebe*! A proto *máte* být nápadní! Světlo chce, aby všichni lidé o vás mluvili! Kdyby toho nebylo, nebylo by tu také žádného rozdílu. Kdyby tu nebylo *nápadného* rozdílu, ať již v oděvu, v působení nebo ve vaší bytosti,

muselo by vám to přece dokazovat, že stojíte ve starém a falešném tak jako všichni ostatní a že jste dosud nedokázali se z toho pozvednout! A když vy tak jednáte, co chcete potom očekávat od *jiných*, kteří musí stát na zemi, vzdáleni od Světla, jimž se nedostalo síly, která vám byla dána!

Vy máte začít s pomocí mé síly! Proto chci nadzvednout jeden závoj za druhým z tajemství působení Božských zákonů ve stvoření. Tak často vám na ně ukazují a přece se vám nezdají býti dosti srozumitelné; je to proto, že jim příkládáte příliš málo ceny. Vezměme dnes můj poukaz na *lidské* slovo, jímž jste postupně vyvíjeli své jazyky!

Slovo se zformovalo v zákon a má v sobě mnohem větší význam, než se odvažujete uznávat. Proto jsem již ukazoval na nebezpečí lehkomyšlného žvanění nebo rouhavých řečí a naznačil jsem vám plody, které z toho musí vyrůst pod účinkem prazákonů stvoření, jak pro jednotlivce tak i pro národy a rasy.

Ale tento vliv každého slova jde mnohem dále, až do zdánlivě naprosto nepatrných podrobností. Proto bude moci dosáhnouti *trvalé* výše jen *ten* národ, který se svou řečí zachvívá v rytmu Božských zákonů ve stvoření. Trvale tam bude moci zůstat jen tehdy, zůstane-li jeho řeč čistá, nezatlačí-li ji chytrácké rozumování a umělostky.

Snad již nyní tušíte, co bylo napácháno mluvením a jaké překážky *jen tím* vznikly v koloběhu tak mnohých národů.

Vývoj výrazových hlásek až k řeči šel zprvu stále stejnoměrně podle přírodních zákonů. Všechno bylo a zůstalo v pořádku, než se i zde vmísil do věci rozum a úplně podvázal a odsunul čisté chvění.

Na to ovšem nelze přijít povrchním myšlením! Nejprostší přírodní kmeny s jen několika vyjadřovacími hláskami mohou žít mnohem harmoničtěji v zákonech, než chytré národy se svou broušenou mluvou, s níž se s jinými dorozumívají nebo baví.

Nezpůsobuje to množství výrazových forem, nýbrž druh použití a sestavení. Teprve seřazení jednotlivých slov dává správné nebo falešné chvění a přináší jeho účinky. To je však nyní stejně tak zkřiveno a z tohoto důvodu *falešné*, jako vše, co si lidský duch v poslední době zformoval.

Rozlišování mezi falešným a správným způsobem se však nelze naučiti. To můžete jen *vycítit!* Můžete toho dosáhnouti tedy jen tehdy, jestliže opět probudíte své *cítění* a dáte mu možnost, aby ve vás vládlo!

Dám vám jednu ukázkou, kterou můžete přezkoušet. Již po tisíciletí Světlo připravovalo příchod Syna Člověka na zemi *ve všem*, čeho je třeba jako pomoci k dosažení úkolu. Tak také v *řeči*, kterou potřeboval pro poselství ze Světla, aby je mohl pozemsky jasně zpřístupnit tomuto pozemskému lidství. Na této zemi musela býti připravována jedna řeč, ve které se měly podle možnosti čistě zachvívát prazákony stvoření. Aby poselství zůstalo čisté na všechny věky, bylo nutno, aby se výrazy později nedaly opět zkřiviti.

Za tímto účelem byla německá řeč po staletí pečlivě vedena k takové dokonalosti, která se spojovala se stejnoměrnými záchvěvy tohoto stvoření a *tak* byla schopna nejsilněji přijímat sílu Světla a převádět ji také dále bez zakalení.

Proto je nyní Poselství ze Světla sepsáno v *německé* řeči; neboť jiná řeč by je vůbec nebyla mohla vyjádřit tak jasně a ostře, bez omezení, pokud je vůbec možno živoucí *Slovo* vtisknouti do hrubohmotných forem!

Připravování německé řeči, vykonávané po staletí mnohými, zcela zvlášť vyvolenými a k tomu omilostněnými, dalo alespoň *možnost*, že nositel živého Božího Slova mohl tuto řeč použít k tomu, aby splnil své poslání zde na zemi.

Z tohoto důvodu je německá řeč mého Poselství stavbou slov a vět jedinou, pro celou budoucnost *vzornou* formou výrazu, protože se čistě zachvívá v zákonech stvoření!

Může a *má* se stát svou formou a výrazem učebným základem, z něž má dozrát německá řeč k plnosti. Národ, který zde na zemi bude *vedoucím*, musí pak užívatí této řeči, protože *jen* ona a *jen* v *této* formě má v sobě nejvyšší schopnost výstavby a udržování, a dostává se jí přílivu všeho mocného posilování ze stvoření! Ujasněte si, co je tím řečeno! Řeč v *této* formě čerpá nejmocnější síly a působí tím tvořivě na své okolí. Především je formuje *správně*, tak, jak to Tvůrce chce, jak je to vždy a *jen* k vašemu největšímu užítku, k míru a k štěstí.

Zkřívíte-li opět tento způsob řeči, nebude již více čerpati moc všech sil a bude pak opět formovat všechny věci jen zkřivené.

Snažte se proto pilně chápati *správně* tuto řeč a užívatí jí v přirozených záchvěvech k vyjádření vašich citů při všem, co myslíte nebo co řečí formujete. Stanete se tím *povzbuzovateli* ve hmotnosti; neboť čisté formy je možno vytvořiti také jen *čistou řečí!*

Poselství vám dává vzor tohoto čistého *druhu* záchvěvů stvoření! Zachovejte je lidstvu a střežte je věrně! Nikdy nedovolte, aby byl zkřiven. Snažte se učinit tento druh svým vlastnictvím, teprve *pak* budete moci na této zemi působit úspěšně vzorným životem k spáse všech národů!

Z toho ovšem samozřejmě vyplývá, že dialekty jakékoliv řeči jsou *falešné* a mohou způsobiti jen škodu, protože takové řeči chybí čistota, která se může jevit všude *jen v dokonalosti*.

Každý dialekt jest v základě buď jen nedbalostí, která povoláním stáhla dolů původní čistotu řeči, nebo to bylo ustrnutí na jednom z nutných, přirozených vývojových stupňů dotyčné řeči. Bylo to zastavení a vzepření se proti zákonu trvalého vývoje k nejvyššímu rozkvětu čistoty ve všem, tedy také i v řeči.

Obě možnosti jsou zavržitelné a namířené proti prazákonu stvoření, rovněž tak *lpění* na dialektu a jeho pěstování z láskyplné úcty nebo ... lenošného zvyku. *Všechno* takové je falešné, lhostejno z jakých důvodů se tak děje! A protože falešné není nikdy s to něco vybudovat, nýbrž musí přivodit jen škodu nebo alespoň překážky, které jsou také samy škodou, máme se tomu vyhýbati, aby člověk v budoucnosti nebyl již více škůdcem, ale působil jen k rozkvětu všeho ve stvoření.

Tedy i *lpění* na dialektu jest držením něčeho nedokonalého, co opět může být schopno vytvářet jen nedokonalé. A to také *tvoří*, formuje v každém případě, lhostejno, jestli jste se rozhodli užívat dialektu z bezmyšlenkovitosti nebo vědomě. Ono působí a tvoří s *vaším* chtěním a i *bez* něho. A protože může zformovat jen *nedokonalé* podle svého vlastního druhu, proto jsou dialekty škodlivé, nikdy užitečné! Myslete jen, co tím činíte a řiďte se podle toho. Účinky by mohly být velmi *ničivé*.

Říká se často, že řeči jsou také velmi úzce příbuzné s *druhem* člověka a to je *správné*. To najdete nejen u různých národů, nýbrž i v německém lidu ve všech dialektech, v různých druzích mluvy této jednotné řeči!

A přesto tento druh lidí netvoří způsob mluvy, nýbrž mluva vytváří lidi! Moc formování a tvoření spočívá jen ve slově, řeči, nebo ostřeji vyjádřeno, ve způsobu, jak lidé mluví! Tyto ostře vystupující a nápadné zvláštnosti různých skupin lidí rozdílného nářečí pocházely nejprve z dialektu a časem se vyvinuly jako jejich zvláštnost. Nikoliv však obráceně.

Těžkopádný dialekt vytváří těžkopádné lidi, líbivý dialekt, kterého ovšem vůbec není, ježto jen dokonalá řeč může být skutečně příjemná, nebude moci nikdy vytvářeti těžkopádných, nemotorných lidí, kdežto povrchní způsob mluvy činí i lidi povrchními.

Tak může každý člověk snadno a přesně pozorovati i ty nejjemnější věci, chce-li se z nich něčemu naučit. Snadno poznáte, jak netušenou silou působí použití vašeho lidského slova na veškerou hmotnost, jmenovitě ve zpětném účinku na vaše nejbližší okolí.

Tyto následky můžete vidět nejen ve hrubé hmotnosti, nýbrž velmi brzy snadno poznáte i pozemsky neviditelné proudy. Je-li vaše řeč v naprosté harmonii se záchvěvy stvoření, tu se kolem vás během doby uplatní harmonie, z níž vyrostete a rozkvete krása a půvab.

V každém případě i ta nejvyšší krása a nejkrásnější půvab okamžitě utrpí dialektem anebo nedostatečnou výslovností. Chybí v nich *čistota* a ta se citelně projeví!

Nekonečné by bylo vysvětlování, kdybych chtěl mluvit o tom obšírněji, malé ukázky úplně postačí, abyste nyní sami pozorovali a v pátrání a poznávání pronikali dále. Prožitím najdete všude potvrzení.

Z nového, které jsem vám již dal, není téměř ničeho, do čeho byste se nepokusili vplést s radostným chtěním opět staré! Zvláště u malých přání, která jsem vám často dával jako radu.

Přehlížíte v tom opět všechno to, o čem jsem se tak často zmiňoval, že v malém a prostém spočívá skutečná velikost.

A protože se houževnatě snažíte mnohé malé a prosté udržet ve starém, třebaš bezmyšlenkovitě, s pohledem upřeným na veliké a vzdálené, proto nebudete moci nikdy učinit vlastní počátek velikému nebo k tomu, co se vám jeví jako veliké a co je přesto pouze následek všeho malého.

Namáhejte se proto nalézt nyní nejdříve základní chyby všeho zkřiveného a jako první je odstranit a tím přerušit. Rozbíti v sobě všechno staré, abyste tím pak mohli plně pochopit nové, aniž jste to zakalili zbytky starého, které podle svatého Božího přikázání nesmí více být!

Ve zdánlivých zbytečnostech a maličkostech najdete často páku k největším věcem, což je následek veškeré jednoduchosti Božích zákonů. Budete-li proto prostí v cítění, pak vám bude také všechno velmi brzy jasné a nebudete moci bloudit jako dosud. Ale k tomu je již čas, nejvyšší čas, chcete-li splňovat ve všesvaté Boží síle, neboť bez prostoty nemůžete ji získat, tím méně ji zhodnotit.